

ETT BARNNS NÖDROP

»DET ÄR fult att skvallra.» Så har vi alla fått lära oss från det vi var mycket små. Det hade också Annika 6 år, som succesivt började vägra att gå i leksskolan, där hon tidigare funnit sig väl tillrätta. Ena morgonen ont i magen. Andra morgonen ont i huvudet. Tredje morgonen något annat. Ett försiktigt forskande gav vid handen att Annikas krångel började när den nya pojken Olle gjorde sitt inträde i lekis. Efter mycken gråt och tandagnisslan kom det äntligen fram: Annika var livrädd för Olle som gick på henne med sina något brutala kontaktförsök i form av nyp och sparkar så snart fröken var utom synhåll. »Men varför har du inte talat om detta förut?» frågade mamma. »För det är fult att skvallra, för det har fröken sagt», svarade Annika.

SMA ANNIKOR av den här sorten har vi från leksskoleåldern och ända upp på grundskolans högstadium. En välbegåvad

och skötsam 15-årig mulattflicka skolvägrar av samma skäl efter att ha skolkat flitigt sista året. Hon har kämpat sig igenom mobbing från första klass utan att slå larm. »För det är fult att skvallra.» Nu vågar hon både skvallra, skolka och skolvägra. Efter ett nära 10-årigt martyrium.

När vi säger: »Skvallra inte», så betyder det: »Du får ingen hjälp, du får klara dig bäst du kan.» Eller: »Tig och lid i fortsättningen med.»

När barnet skvallrar betyder det: »Hjälp mig, jag är i nöd.» »Jag är rädd. Barnen slår mig. Barnen hånar mig.» Eller: »Jag behöver tröst, uppmärksamhet, uppmuntran.»

Eller helt enkelt: »Jag har problem. Hjälp mig att lösa dem.»

DET ÄR INTE bara det skvallrande barnet, som behöver hjälp. Det barn, som det skvallras på behöver också hjälp med

att bearbeta de problem som ligger bakom det beteende som uppfattas som förföljelse av en kamrat.

Hela barngruppen behöver hjälp för att bearbeta de mobbingtendenser, som finns i de flesta grupper som inte fått tillfälle att konsolidera sig genom att bearbeta utstötnings- och översittartendenser.

Barn som skvallrar för att på bekostnad av andra skaffa sig fördelar eller skada någon annan, befinner sig särskilt i ett svårt läge och behöver kanske mest av alla hjälp med bearbetningen av sina svårigheter.

Till sist: Barnet som skvallrar är olyckligt och disharmoniskt och får inte mästras. Den som avvisar det skvallrande barnet bär sig lika groteskt åt som den som ropar till en drunknande: »Besvara inte mej, ta dej upp bäst du kan.»

Inga-Greta Agrell